

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

CIRCULAR N.º 103

JULIO-SEPTBRE. 1961

PORTADA:

'XIII CAMPAMENT SOCIAL D'ALTA MUNTANYA
ESTANY INF. DE RATERA (PALLARS)''

Fotografía de M. Planchat

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

ADHERIDO A LA FEDERACIÓN ESPAÑOLA DE MONTAÑISMO Y FEDERACIÓN CATALANA DE ESQUÍ

CIRCULAR N.º 103

JULIO-SEPTBRE. 1961

Editorial

Ha passat l'estiu, i malgrat que aquesta estació significa a tot arreu una minva d'activitats, el nostre Centre, dins la tònica general, no ha estat pas inactiu del tot, ja que junt amb altres queafers s'escaigué la clausura dels actes del nostre cinquantenari amb el sopar de germanor que fou digne corollari de les festes celebrades, i en el qual, acudint a la crida de l'amistat, hi assistiren un estol de vells companys que degut a llurs presents activitats o amb domicilis forans, volgueren fer acte de presència i recordar aquells temps en què ells posaren llur entusiasme al servei del Centre, i tots junts, presents i pretèrits, gaudir la sana alegria que regnà en l'acte que cloïa la celebració del cinquantenari.

Durant les vacances es montà el magnífic Campament a Agulles d'Amitges, esplendí paratge propici a grans excursions i escalades, la ressenya de tot el qual serà altra ploma l'encarregada de fer-ho en altra secció, però si que volem remarcar aquí el magnífic esperit de companyonia que hi regnà, durant tota l'estada, entre els participants i l'exemple d'oferir-se sense vacil·lacions tots plegats en l'auxili d'un company accidentat en la regió dels Biciberris, deixant tots els projectes i excursions planejades.

Aquest accident i subsegüent auxili ha suggerit a la Junta Directiva de la nostra Entitat la idea de crear una Secció dins el Centre —sense menyspreuar la col·laboració de tots— especialitzada i entrenada per a casos similars; Secció que estigués prompta per a acudir i inclús fer cures d'urgència a possibles accidentats. Creiem que fóra bona idea d'organitzar uns cursets especialitzats a càrrec dels Doctors en Medicina socis del Centre, els quals podrien orientar respecte a allò més elemental i necessari en aquestes circumstàncies.

Actualment, i ja de cara a les activitats de tardor i hivern, esperem tornar a l'organització de diverses conferències, projeccions, etc.; actes als quals desitgem veure-hi un màxim nombre d'assistents, ja que aquesta presència contribueix a unir i a agrupar els nostres associats, les opinions dels quals ens orienten i guien pels camins a seguir en el futur. Les activitats més pròpiament hivernenques com l'esquí i d'altres estan igualment preparant-se i oportunament ja es donaran a la divulgació.

Acabat, doncs, el parèntesi de relatiu descans, tornem tots a reemprendre les tasques del Centre, i que la nova etapa que representa el camí de cara al setanta cinquè aniversari vagi plena d'encerts, de comprensió, de companyonia i bona voluntat per tal que la vida del nostre estimat Centre Excursionista de Terrassa, sigui ascendent i brillant com fins ara a les seves noces d'or.

L'Agulla sense nom

Lema «CATALONIA»

Sembla que faci molt de temps que vam sortir de Barcelona i tan sols fou ahir al matí que la deixàrem. Ara ens trobem ajeguts damunt el sac que ens guarda de la humitat de l'herba, tot contemplant en silenci el cel envermellit per la resplendor del sol, que s'enfonsa darrera les muntanyes.

Des de la sortida, tot s'ha anat succeint com les imatges d'un film: l'auto de línia atestat de gent, la desfilada de pobles, el canvi de paisatges; després, en deixar l'auto, el caminar lent, ben carregats, tot estirant les cames entumides pel llarg viatge, fins al poble on hem passat la nit anterior. Avui, en despertar de matí per tal d'emprendre la marxa abans el sol no estigués massa alt, deixant poc després el poble, arraulit sota un turó com arrecerat de la frescor de la nit; el camí de muntanya que comença en acabar els conreus i que, seguint el rierol que saltironeja, ens ha guiat vers als cims.

La càrrega s'ha anat fent més feixuga cada vegada i, acompanyants sempre per la remor de l'aigua, hem recorregut la llarga vall fins a arribar al peu de les congestes, al lloc que teníem ja escollit per a plantar la tenda, al costat del llac, un d'aquells feréstecs llacs pirenenics, envoltat d'aspres grenys, ben aprop de l'agulla sense nom, i damunt d'un herbei gras i fresc, on fa bo de reposar-hi.

El cel comença a ennegrir-se i les estrelles hi brillen cada vegada més. Davant nostre, com un altre estel, un petit foc de campament amb flames que guspirejen. Mentre els ulls es sadollen de muntanyes, de les quals sols es veuen les siluetes blavoses, la imaginació vola lleugera cap a la Ciutat i els records dels darrers dies s'empenyen i es sobreposen ràpidament.

Ningú no ho diria, si ens vegés l'un al costat de l'altre, immòbils, disfrutant de la pau de la nit a la muntanya, que en Joan i jo som, des de fa pocs dies, una mena de rivals de novella. Tantes sortides com havem fet junts, les primeres quan encara no coneixíem bé aquesta força que ens feia deixar les viles per a anar a fora; les excursions a Sant Llorenç, a Montserrat, al Montseny, on mai mancàvem els dos. Més endavant, aquelles travesses de Pirineu: al Vignemale, a les Malèides, al Mont Perdut. Que n'haviem passat d'hores junts a la muntanya, units pel lligam de la corda i pel lligam, més fort encara, de l'amistat. Mai no hi havia hagut secrets, tot era franquesa; ben a l'inrevés d'ara, que per una jugada de l'atzar ens havem agradat de la mateixa noia. Be n'hi havia prou de noies al Centre, al Palau, a les sardanes, però mai no ens fixàvem en cap, i ara, de cop i volta, es presenta la Núria, i ja tens a tots dos fent-li l'aleta, i que una cosa inexplicable s'interposa entre en Joan i jo, a pesar del nostre desig de seguir com fins ara.

—Pere, que dorms?

Aquestes paraules del company esqueixen brutalment el silenci de la nit, i em tornen de cop a la realitat.

—No, Joan, estava rumiant.

—Vens a dormir?

—No, encara em quedaré una mica més, fa de bon estar aquí.

—Bé, doncs jo començo a passar, que demà hem de matinejar. No tardis i abriga't, que la fresca creix. Bona nit.

—Bona nit, Joan.

Si, té raó, demà hem de matinar. Ens hem proposat de pujar a l'agulla sense nom, una de les moltes que encara resta verge en aquesta regió. Ningú no l'ha petjada a pesar dels intents que s'hi han fet i ja fa temps que tenim ganes de treure l'entrellat del seu enigma, i posar-hi un nom ben escaient, encara que fins ara no ens hem pogut posar d'acord per més que n'hem parlat. Que si el Dit, que el Sentinella, que l'Atalaia...

Deixem-nos de cabòries; dono una última ocasió als meus ulls meravellats per tal que puguin fer lliscar la darrera mirada pel circ que ens envolta, colgo el caliu rogenic, recullo el sac de dormir i m'installo dins la tenda, al costat d'en Joan, que dorm profundament i tranquil·la.

—Amunt, dormilega! —Aquestes paraules, acompanyades d'unes sacsejades, són el primer Déu-vos-guard del nou dia.

Després de fer un mos, ens carreguem les motxilles amb alguns queviures i el material d'escalada; tanquem la tenda, i emprenem la marxa.

Mentre ens apropem a l'agulla, i com que no hem de parlar de res relatiu a ella, ja que prou la coneixem per dibuixos i fotografies, el silenci s'allarga, i malgrat que faig esforços per a trencar-lo no sé com fer-ho i no puc reeixir. Altra volta s'interposa entre nosaltres aquella barrera que ens hem forjat sense voler. Per fi, dels llavis d'en Joan brolla una d'aquelles cançons de muntanya que composà l'amic absent, l'Ernest. Ara és a Canàries, ja fa temps que no en sabem res, però sempre ens unirà a ell el lligam d'aquestes cançons que amb tanta d'illusió vam crear i discutir junts; una darrera l'altra les anem desgranant, tot fent camí, fins a arribar al peu de l'agulla que apareix cada vegada més imponent i majestuosa.

Per una de les probables vies d'ascensió que tenim al davant nostre es pot pujar amb bastant de facilitat fins més amunt de mitja agulla; per això aquest camí ha estat seguit gairebé per totes les cordades que han intentat vèncer-la, però pel que es pot apreciar, i per les relacions dels qui abans han viscut hores d'emoció en aquesta via, a partir d'aquesta meitat les dificultats creixen a cada pas, la paret es fa més llisa i vertical cada vegada, fins al punt que no s'hi troben escletxes ni preses on agafar-se. Nosaltres, però, volem fer una altra ruta. Agafarem una probable via d'ascensió més a la dreta, que si bé és difícil de bon començament, sembla que més endavant ha d'ésser practicable, en arribar a un tall vertical que puja fins al dessota d'una bauma que haurem de superar. Aquesta, després de ben sospesada, sembla la via que ens

pot portar a dalt, si sabem remuntar-ne la bauma i algun altre pas que se'ns pugui presentar més amunt.

Anem pujant; en Joan s'ha posat al davant i al començament grimpem tots dos alhora un bon tros; després ja es fa més dreta l'ascensió, ens encordem i ell de primer, i jo uns metres més avall, anem superant les dificultats que creixen cada vegada. L'esquerda es va estreyent fins a un punt que ja quasi no hi cap el peu i sols gràcies a l'esforç de les mans podem anar guanyant nivell.

Jo m'he situat en un petit planell que, en comparació amb la paret resulta confortable; paso la corda per un petit relleix de la roca, que em sembla a propòsit per a assegurar el company, el qual sento esbufegar més amunt tot cercant les preses per a prosseguir la pujada.

M'assec, tot vigilant la corda que va lliscant sense sacsejades; veig les copes dels arbres avall, com un pessebre, i el rierol que sembla un fil de plata que pampallugueja, mes, inconscient, el pensament resta lluny d'aquí. I la Nuri, que deu fer? potser deu estar pensant en nosaltres, de segur que pateix per en Joan, aquests ultims dies ha estat molt per ell, ni tant sols semblava que m'hagués vist a mi. Moltes de vegades els he atrapat rient felïços, allunyats de tot el que els envoltava, i de mi, ni se'n deu recordar. Va dir-me que no sabia què fer, que estava terriblement preocupada, que nosaltres erem tan amics, però jo crec que en el fons ja el sabia ben bé el camí que emprendria.

Ves, tanmateix, si ara en Joan fes un fals moviment, una cosa ben normal en el lloc que estem, això fóra una solució, però no vull pensar-ho. En Joan és un bon amic, el millor que he tingut. No vull pensar-ho, he de treure'm això del cap, em distreuré mirant el paisatge: les muntanyes llunyanes, altres serralades més aprop, allà baix, ben lluny, la taca blanca de la nostra tenda, a tocar la pinzellada fosca del llac, damunt la clapa de verdor de l'herba fresca. Que bé que aniria un moviment fals! Llavors no hi hauria problemes; si donava una estrabada? a jutjar per l'estona que fa que no es mou del lloc, ja deu estar cansat i se li deu fer llarga l'estada en l'estreta escletxa.

—Corda!

Aquesta exclamació em torna a la realitat, m'he deixat portar per la imaginació i no m'he fixat en la corda que retenia entre les meves mans. La deixo anar, i corre lleugera un bon tros. Sento que clava un pitó, però no puc arribar a veure res. De segur que vol assegurar-se per a reprendre l'ascensió, senyal evident que la dificultat augmenta.

Llamp del cel! si li passés quelcom, fora dur d'explicar, però el camí quedaria lliure. Aquest pensament em turmenta, penso que ell és el millor amic, l'únic, l'insubstituïble... I la Nuri, em quedaré sense ella? Seria tan senzill de donar una estrebada en el moment decisiu, quan tan sols treballen les puntes dels dits i dels peus, quan els múscles cansats inicien una tremolor. Estrenvo fortament la corda, amb unes ganes folles de donar-hi una estirada.

—Alerta, Peret!

Aquest crit, que em fa tornar a la realitat, rebota per les parets properes, tot seguit sento un soroll de pedres, quelcom deu haver pas-

sat a en Joan, deixo anar corda per a apaivagar el cop, aquesta cedeix ràpidament, bruntzint entremig de la pedra, estrenyo fort i la deixo lliscar, encara que em crema les mans, per a no deturar-la de cop, per fi queda parada, pocs metres més amunt està penjant de la corda en Joan, amb els peus a la paret i fent esforços per a arrapar-se a alguna presa i tornar a l'esquerra; una pluja de pedres que s'han després passa xiulant prop meu.

M'agafa una mena de tremolor de pensar que poc abans m'havia recreat imaginant-me accidents i de poc en succeeix un de veritat, que hauria pogut ésser molt greu, i una mena de remordiment em cou els ulls, com si l'accident hagués estat provocat pels meus mals pensaments.

—T'has fet mal? —crido.

—No, ja saps que mai no me'n faig. Sort del pitò que ha resistit com un senyor. Gràcies noi, per haver aguantat fort.

—Vols que et baixi poc a poc?

—Mai! M'ha de pagar cara aquesta agulla sense nom la seva dolenteria, l'hem de vèncer i posar-li un nom ben escaient, així aprendrà a conèixer amb qui se les heu.

—Bé, tu mateix —li dic—. De fet ho prefereixo, ja que aquest incident tan corrent m'ha afectat sobremanera, per mor de tot allò que havia estat pensant amb morbosa recreació.

Segueix amunt, i després d'una llarga estona em crida triomfal:

—Pots pujar!

Recullo la corda i començo a resseguir el camí que abans havia emprès el company de cordada.

Maldant per fixar-me en les petites preses, un sentiment comi de remordiment em corseca, vaig pujant sota la vigilància constant d'en Joan, poc a poc recobro l'agilitat, i encara que la paret es mostra forta, més forta és encara la meua voluntat de vèncer-la i vaig guanyant terreny.

Penso ara: I si fos ell qui volgués desfer-se de mi, prou li seria ben planer. Però no dubto, entre muntanyencs habituats a les coses clares i netes de la natura no hi poden haver-hi baixes passions i després que en fa tants d'anys que hem desafiat els perills junts, que som més que germans!

Passada una estona de molta atenció, arribo al lloc on en Joan està mig assegut, tot recuperant la corda a mesura que jo pujo, la qual es fa passar per l'espatlla. L'olor del cànem que es barreja amb el del vellut dels seus pantalons m'omple les narius d'unes sentors familiars.

Em mira fit a fit i em diu bromejant:

—Noi, fas una cara estranya. Que no et trobes bé?

—Sí, responc, però es veu que m'ha afectat el teu vol d'ocellet, de debó no t'has fet res?

—Jo no, però veig que les teves mans han rebut una mica.

—Efectivament, la corda ha cremat i ha fet saltar la pell en alguns llocs, però el més interessant és que no hagi fet el saltiró.

Hem de menjar una mica, doncs ja fa hores que estem bregant i es nota l'estómac buit. Ara esperem que vindrà el tros pitjor, hem de superar una bauma i ens serà necessària tota la nostra tècnica i la màxima vitalitat i resistència.

—Vols que passi primer? —li dic, amb una veu que jo mateix trobo estranya.

—No noi, no, fas mala cara, no sé què et passa, i després que amb aquestes mans no et pots presentar a cap concurs.

I dient això s'aixeca, repassa els lligams de la corda i comença a pujar, acompanyat del soroll de ferros del material que porta penjat.

Sembla que tot deixant lliscar la mirada pel cercle de muntanyes que ens envolten, grans moles de pedra coronades per blanques tofes de neu i glaç, l'ànima es va asserenant i marxen del magí els mals pensaments que abans l'envaïren, una gran serenor com si fos encomanada per la silenciosa natura m'omplena l'esperit i em sento com abans, en aquelles sortides que havíem fet plegats.

Una bona estona de tensió, mentre va clavant els pitons necessaris per a sobrepassar aquesta bauma. les maniobres de mosquetons i cordes, cops de martell que fendeixen l'espai i que ens tornen de les parets properes, l'atenció continuada i, per fi, un crit de joia.

—Pots pujar, Peret, avui el vencerem.

Efectivament, en ajuntar-nos, després d'haver viscut moments d'intensa tensió entre cel i terra, suspès tan sols per aquells ferrets endinats a la roca freda per en Joan, i que jo he anat recuperant, veig que només queden uns metres que fan de bon pujar. Anem grimpant sense esforç, de tant en tant, es desprèn una pedra que és engollida per l'abís.

—Ves amb compte, em diu, que quan ve el tros bo es quan un es refia i em sabia greu no poder-hi arribar.

Com sempre, ja ha adoptat el seu aire paternal, com si jo fos un infant a qui haguessin deixat a la seva tutela.

Sense esforç arribem a dalt i a l'unison ens fem una forta abraçada. Les cares resplendeixen, ja no ens recordem del cansament ni del dolor de les mans cremades per la corda i, com moguts per una estranya força, entonem amb devoció el nostre himne a Sant Bernat.

A vos cantem ¡oh Sant Bernat!

estel brillant dels muntanyencs

vostre palau sos pics nevats

boscós ombrius, llacs encantats.

18

Tot cantant anem recorrent amb la vista tot l'enfilall de muntanyes que ens envolta:

Deu-nos la mà com un company

i feu més gran el nostre afany.

Ara cal reposar una mica, i sadollar-se d'aquesta visió que fins ara ningú havia pogut albirar. Gairebé a tot el volt sorgeixen crestes, pics,

masses de muntanyes, geleres eternes, llacs. Estem en un mirador preferentment situat, sense res aprop que pugui privar la visualitat. Des d'aquí anem descobrint llocs coneguts.

—Mira, l'Aneto, amb la seva gelera que brilla d'un blanc immaculat, voltat d'una munió de muntanyes!

—Allò deu ser Colomers, allò el Montarto...

Hem oblidat ja aquella barrera i tornem a ésser els d'abans. Els instants de perill ens han tornat aquella franquesa, la muntanya ha unit allò que la ciutat maldava per a desfer i ara estem contents, a l'escalf de la tebior dels raigs del sol, que brilla amb tota la seva magnificència.

Trec l'aparell fotogràfic i faig unes quantes fotos que ens recordaran aquests moments de joia i aquesta visió inèdita de les muntanyes que ens rodegen.

Fem una última volta pel petit cim i ens disposem a lliscar avall per la corda, ja ben assegurada. Ho farem per l'altra via, aquella que abans s'havia intentat, sense reeixir.

Uns quants rapels, i en poca estona desfem el que tant ens ha costat d'assolir, automàticament assegurem la corda, baixem nosaltres, fem saltar la corda i així ens tornem a trobar en el punt de partida, però amb l'ànim ben diferent del d'abans.

Es va fent fosc. Com ahir, estem gaudint de l'espectacle de la natura sempre canviant. La llum es va esmoreint i nosaltres escoltem en silenci aquesta romança sense paraules que entonen el curs de l'aigua, l'oreig entre els pocs arbres retorts i el cant de les granotes. Però ara, amb l'esperit curull de joia, amb la satisfacció inexplicable d'haver vençut aquell escoll, d'haver aconseguit la victòria que ahir teníem com a improbable.

—Saps què, Peret? Ja he trobat un nom per a posar a aquesta agulla. Què et sembla «L'Agulla dels Bons Companys»?

—Excellent, Joan. Això serà la penyora d'una amistat, d'una germanor tan fonda que no morirà mai i que res no podrà destruir, siguin quins siguin els esdeveniments, passi el que passi, sempre aquesta agulla amb el seu nom ens recordarà que per sobre de les mesquines diferències i per damunt de tot hi ha una germanor que no es pot trencar.

I unes mirades molt més expressives que totes les paraules, s'han trobat, dient-se coses que els llavis no cal que aclareixin.

Trec la meva harmònica, i ell i la flauta, que bufa en Joan, entonen en el silenci de la nit un cant de joia, i les petites flames del foc sembla que somriuguin.

La nit plana damunt la terra, tot dorm acaronat per la pàlida llum de la lluna, ben aprop les siluetes de les muntanyes es destaquen d'un cel d'un blau lluminós, tot colrat d'estels, i formen una línia de corbes suaus, trencades de tant en tant per un arbre secular, retorçat per la inclemència dels elements, que lluita amb afany d'enfilarse amunt, vers la volta blava.

La quietud s'ha fet mestressa de la vall, tot és silenci, tan sols l'esqueixa l'espetec dels tions que guspiregen. No em cansaria mai d'admirar aquesta imatge de pau i quietud.

Tot dorm, i una sensació de tranquil·litat, de repòs, fa que em senti gelós i vulgui unir-me a aquesta simfonia sense sons, restant quiet entre els arbres, prop de la tenda, i deixant que la lluna m'illumini plenament.

El meu esperit vola lluny d'aquí, recordant d'altres nits semblants passades a la muntanya, sota d'una tenda fràgil, però confortable, algunes caminant, seguint caminets i corriols, fins a trobar el recer que buscàvem per a passar la nit, d'altres que sota la fúria dels elements espetegava la tenda per la força del vent, mentre el soroll de la pedregada era ofegat pels trons que s'acostaven, tot ressonant per una feréstega vall pirenenca il·luminada de resplendors fosfòriques.

Quantes vegades espectacles com aquest d'avui han passat desapercebuts, dormint entre la tebior dels llençols, inconscientment ignorants de la meravella que ens ofereix la muntanya, lluny de les estreïtes de les viles.

El caliu va perdent la seva vermellor, tot s'adorm, sembla que la natura també descansi. La lluna treu el cap darrera una carena, una suau simfonia pastoral m'emplena les orelles, i em ve a la memòria una altra de les nostres cançons:

Al llac s'hi miren
tots els estels,
mig amagada
rera el serrat
la lluna plena
li fa l'ullet.
Plàcida nit,
muntanya somnia!

AGUSTÍ REVERTER, DE BARCELONA.

*Segon premi a la millor narració de
tema muntanyenc.*

SECRETARIA

Guia Monogràfica de Sant Llorenç del Munt.

La Junta Directiva se complace en comunicar a sus asociados que dispone de un reducido número de ejemplares de la «Guia Monogràfica de Sant Llorenç», que este Centro Excursionista editó en el año 1935 con motivo de celebrar su 25 aniversario. A quienes pueda interesar, se servirán pasar por Secretaria de 8 a 9.

BIBLIOTECA

Nuestra biblioteca durante el presente trimestre ha aumentado con los siguientes volúmenes:

«Nova antologia de poemes de sàtira», donativo de su autor Valentín Alavedra.

«Nom i Escut de Terrassa», de Salvador Cardús.

«Guia de Pallars», editada por el C.E.C.

«Montarto» i «Ribagorça», mapas topográficos de Editorial Alpina.

* * *

Hemos de lamentar la pérdida de nuestro querido consocio Valentín Alavedra. Destacado esperantista, aficionado a la literatura y a la cultura en general. Pocos días antes de su muerte hizo donación para nuestra biblioteca del libro de su obra «Nova antologia de poemes de sàtira». A su esposa e hijos nuestro más sentido pésame.

* * *

Nuestro consocio José González ha hecho donación de un pez denominado «El Caribe» (Piranha), abundante en las cuencas de los ríos Orinoco y Amazonas, gentileza que agradecemos profundamente.

CRONICA

JUNIO

El día 10 de junio el anunciado «Sopar de clausura del cincuentenari» se celebró en los locales del Salón Rambla y constituyó un gran éxito, ya que en él se demostró la unánime adhesión a la comisión del cincuentenario de todos los socios de nuestro Centro en la clausura de las fiestas. La asistencia de asociados colmó todos nuestros deseos y con agrado y emoción oímos todos los parlamentos de los diversos consocios viejos y jóvenes que explicaban trozos de su vida, vinculados con la entidad que nos agrupa. La velada terminó a las primeras horas de la madrugada con el «cant dels adéus».

El día 18 se celebró la anunciada «Diada de Germanor», que por las causas del mal tiempo ya mencionadas, tuvo que suspenderse en los días 27 y 28 de mayo. El día amaneció esta vez con buen tiempo. En estas esperanzas los autocares abarrotados de excursionistas se trasladaron a l'Ubac en donde se celebró todo el programa anunciado anteriormente que constituyó un éxito tanto de público como de organización. Siendo este acto organizado como una «Diada de Germanor» extraordinario por el cincuentenario hubo más festejos de los que ordi-

nariament se celebren, destacant entre tots la brillant actuació de «l'Esbart de dançaires» del Centre Social Catòlic i la extraordinària audició de sardanes que contribuïren en gran manera a que la «XXX Diada de Germanor», al·lucina el realce apetecit.

Casi totes les activitats de juliol se encaminaren a preparar els «Campaments de vacances». Les diverses seccions de nostre Centre prepararen amb ahinco les seues anuals vacances. Destacant el campament d'Alta Muntanya a Agulles d'Amitges de la Secció S.A.M. i el campament a Vidrà de la Secció Juvenil.

SECCION ALTA MONTAÑA (S. A. M.)

XIII Campament Social d'Alta Muntanya

Data: 16 al 23 juliol 1961.

Lloc: Estany inf. de Ratera (Pallars).

Espot i el seu acostumat tràfec turístic ens acollia en les primeres hores d'una tarda grisa i xafogosa. Aquesta vegada, però, els senyals meteorològics no passaren de presagi i així la instal·lació del Campament pogué portar-se a cap segons estava previst, amb rapidesa inusitada.

L'elevada cota escollida aquesta vegada, 2.135 metres, no fou obstacle per tal que els qui a bon matí no eren més que soferts éssers integrants dins d'una comunitat prenyada de prejudicis materials, en les darreres clars del mateix jorn fossin components d'una minúscula i fràgil vila d'alegre colorit, la vida de la qual s'extingiria oficialment transcorregudes les vuit jornades programades.

La lenta i sempre complicada tasca de trasllat del voluminós bagatge fins a l'emplaçament del Campament, aquesta vegada es superà mitjançant l'ús d'un d'aquests artefactes mecànics capaç d'engolir-se en curt espai de temps el que ordinàriament absorbia mitja jornada llarga d'esforç, moltes paraules i a voltes una forta dosi de diplomàcia.

El lloc escollit; de proporcions indicades en relació a la funció a realitzar, amb interessants perspectives de contrast que van del paisatge bucòlic ple d'encant i poesia a la brusca visió de cims, agulles i martiritzades crestes, deliri de les nostres promocios d'escaladors.

No hi faltà tampoc la presència de l'incondicional ramat comunal, que si bé en principi no deixà de produir quelcom de nerviosisme, acabà fent les delícies de la nombrosa mainada acampadora.

El temps, si bé no se'ns associà del tot, tampoc perjudicà de manera considerable. Ja d'entrada ens obsequià amb un notable descens de temperatura que arribà per dessota del zero en la primera nit de campament. Les precipitacions aquoses que acompanyaren les operacions de clausura, sumaren un xic de malhumor a l'habitual estat d'ànim del

moment; conseqüència directa del sempre forçat comiat a la pau sedentària de la muntanya.

La breu història de les jornades viscudes pot condensar-se primordialment en l'intensa activitat muntanyenca portada a cap per diferents cordades, el detall de la qual pot trobar-se en altre lloc d'aquest butlletí. Alguna notable escalada, honora el nostre Centre mantenint així ben alta l'enssenya que els nostres antecessors cuidaren d'arrelar amb la millor predisposició.

Les acostumades tertúlies amb predominants comentaris sobre les ascensions realitzades, foren també molt animades i concorregudes. Per elles passaren tots aquells qui d'una manera o altra feren acte de presència en aquesta manifestació anual.

L'arribada d'un nou contingent o el comiat dels qui havien estat hostes circumstancials, eren motius freqüents d'animació. Destacable la visita, encara que breu, de l'amic del nostre Centre, M. Pierre Birling i muller.

A l'optimisme i normal desenrotllament de la vida del Campament, un captard havia de sumar-s'hi la recepció d'una mala nova provinent de la nostra Ciutat. En el Refugi de Bisiberri hi romania accidentat un company del nostre C.E.T., al qual era precis evacuar. L'aturdiment inicial fou superat tot seguit per a donar pas a l'organització del grup de socors que havia de sortir de manera immediata.

Un sentiment general de solidaritat s'apoderà de tots durant les hores d'absència d'aquest preocupat grup dels millors que simbolitzava a l'uníson, el sentir dels presents.

Clos aquest parentesi obligat de conseqüències relativament greus, quedà normalitzada la vida quotidiana del Campament. Renasqué el bon humor i a l'ensem semblà que l'indret s'havia vestit amb millors gales.

Arribà l'hora dels adéus a la majestat dels cims, a les aigües serenes dels llacs i a tota una munió de circumstàncies que avui no són altra cosa que un conjunt de records. Agradables uns, no tant d'altres, però generalment tots dignes d'alliçonar-nos en el coneixement d'íntimes reaccions d'ordre natural i psíquic que poden descobrir-nos des de la nostra pròpia personalitat fins a la del company que després estimarem més.

El gros tronc que ininterrompudament mantenia viva la flama del nostre entusiasme, continuarà cremant pels companys que prolonguen llurs activitats en aquests paratges.

Tot baixant vers l'estany de Sant Maurici es prodiguen els comentaris pensant ja en l'any proper. La nova empena pro-continuació dels campaments de vacances sembla assegurada. El futur dirà, si l'equip d'homes que normalment l'han de convertir en realitat faran acte de presència en el moment indicat.

El XIII Campament ha finit; Espot ens acomiada amb la mateixa trista característica del dia d'arribada; ara però el ressó greu d'unes campanades, fa més dens el moment impregnat ja d'aires de remembrança.

M. PLANCHAT

*Ascensions i excursions realitzades i nombre total
d'assistents:*

Petit Encantat	21
Gran Encantat	19
Agulla petita d'Amitges	6
Agulla gran d'Amitges	19
Agulla central de Bassiero	4
Coma de Bassiero	3
Bassiero oriental.....	10
Port de Ratera	2
Tuc de Ratera	19
Gran Tuc de Colomers	3
Portarró d'Espot	6
Travessa complerta de cresta Bassiero occidental ...	5
Travessa Pic d'Amitges-Bassiero occidental	4
Tendes instalades	22
Cens humà, total.....	59

*Activitats des del XIII Campament social d'alta muntanya, instal·lat
a l'Estany inferior de Ratera*

Dia 17. — *Petit i Gran Encantat.* — Via directíssima J. Romeu, per D. Feiner, J. Fabrès, R. Villanova de Fabrès, Mr. y Mmm. Birling.
1.ª local. *Agulla petita d'Amitges*, per J. M.ª Roset, R. Basses, Carreres, Joan i Pere Vila.

Bassiero oriental, per E. i M. Dalmases, M.ª Antonia Nogués, Eva Sagalés de Prat, Josep Figueres, S. Prat, M. Masip, M. Planchat.

Dia 18. — *Bassiero oriental*, per D. Feiner, J. Roura.

Agulles centrals de Bassiero, per J. M.ª Roset, R. Bassas, Joan i Pere Vila.

Dia 19. — *Tuc de Ratera*, per E. i M. Dalmases, Josep Figueres, M. Masip, A. Garriga, M. Planchat.

Agulla gran d'Amitges. — Joan Soler, M. Garcia, Marius Ferré, F. Casasayes.

Dia 20. — *Agulla gran d'Amitges.* — E. i M. Dalmases, M.ª A. Nogués, Eva Sagalés de Prat, Núria Planchat, Josep Figueres, M. Masip, A. Garriga, S. Prat, M. Planchat.

Tuc de Ratera. — Joan Soler, M. Garcia, Màrius Ferré, F. Casasayes, Valvador Martí i Sra., J. Altimira, Teresa Felip de Vives, R. Rius.

Dia 21. — *Tuc de Ratera.* — Eva Sagalés de Prat, M.ª A. Nogués, S. Prat i J. Roura.

Agulla petita d'Amitges, per D. Feiner, J. Tintoré, J. Maria Serrano.

Agulla gran d'Amitges. — Teresa Felip de Vives, Llorenç Prat, S. Martí, C. Musons.

Dia 22. — *Petit Encantat*, via J. Romeu. — D. Feiner, S. Prat, T. Felip de Vives, Josep Figueres, Joan Soler, Manuel Garcia, Joan Vila, R. Bassas.

Petit Encantat, via cresta N. — J. M.ª Roset, Pere Vila, J. M.ª J. Tintoré (primera local).

Gran Encantat, via enforcadura. — E. i M. Dalmases, M.ª A. Nogués, Eva Sagalés de Prat, J. Roura.

Gran Tuc de Colomers. — M. Masip, A. Garriga, M. Planchat.
Port de Ratera. — Llorenç Prat i Sra.

Dia 23. — *Coma de Bassiero.* — S. Martí i Sra., J. Altimira.

Dia 24. — *Prolongació del Campament* (extra oficial). — Elevació a l'Estany Superior d'Amitges (nova base).

Dia 25. — *Travessa complerta de la Cresta Bassiero occidental* (primera absoluta), per J. M.ª Roset, P. i J. Vila, R. Bassas, D. Feiner.

Dia 26. — *Agulles petita i gran d'Amitges.* — J. M.ª Roset, Pere Vila (segona nacional). Via G.A.M.

Dia 26. — *Travessa Pic d'Amitges-Bassiero occidental.* — Manuel Campos, Antònia Carbonell de Campos, Josep Albert i Santiago Campos.

Dia 28. — *Gran Encantat*, via enforcadura. — Santiago i Manuel Campos, Antònia Carbonell de Campos, Josep Albert, Miquel Sànchez.

SECCION JUVENIL

Fomació Cultural

No sé on va ésser que vàreig llegir, que un país l'enriquíem, mitjançant el nostre coneixement, dels seus costums, cultura, folklore, etc.

Observem que en tots els països que neixen a la vida independent retornen a les fonts originals de llurs cultures, quasi sempre de molt temps abandonades. Això, i no cal saber Filosofia, s'ha de fer tenint present l'evolució dels temps i que no tot el que és popular és necessàriament bo. Cal saber on acaba un folklore i on comencen uns valors perennes collectius. Creiem que l'home no es pot sentir amb esperit universalista indiferent, sino universalista interessat per a la cultura pròpia, i per a la dels altres. Es que nosaltres això ens ho podem saltar a la «torera» creient-nos que no ho necessitem? No, no volguem ésser tan orgullosos i humillem-nos un xic, dient, que ens falta això i molt més. Hem de fomentar les visites culturals, les conferències, els cursets, aquestes activitats tan interessants i que sempre són els mateixos! No ens ho agafem mai com un «anti-massa» caient amb la mania de la minoria selecta com he dit abans i que moltes vegades ha passat; sinó amb la consciència que som un home social, i que moltes coses que individualment li serien inassequibles les aconseguirà si actua d'acord amb la seva comunitat. Sols així podrem aconseguir una bona cultura.

Per a molts, i permeteu que ho resalti, és un fet evident de confondre la cultura per l'experiència. Cal distingir bé entre aquestes dues coses. La primera l'obtindrem per mitjà del cultiu dels coneixements humans, valent-nos de l'estudi, l'exercici i l'observació. L'experiència ens la dóna la mateixa vida, són els coneixements que ens dóna l'ús i la pràctica.

Davant les tendències artístiques o científiques, creiem que la posició del responsable és l'estudi i l'observació humil, interessada i freqüent, amb prudència i cautela de les coses que tothom (massa) accepta com a bona o dolenta des del principi. La humanitat ja ha acceptat com a clàssics a aquells qui en alguns moments van ésser considerats alienats mentals.

Remarquem, no obstant, com a cosa essencial, la vida a l'aire lliure i l'excursionisme, però no excursionisme de trencar moltes sabates de muntanya, sinó un excursionisme enfocat a la formació. Mireu, tot és començar i veureu després que és diferent caminar per un camí on estaveu cansats de passar-hi sense que us digués res, i en canvi ara hi noteu aquella cosa, aquell «algo» perquè hem deixat una mica la matèria per endintrar-nos un xic a l'esperit.

RICARD ALEGRE

ESCALADA

La cova del Drac, per S. Campos, M. Campos, S. Galofré, L. Comas i J. M.ª Serrano.

Cavall Bernat (Montserrat), per Manel Campos i F. Ullés.

Cavall Bernat (Montserrat), Via G.A.M., per J. Vila, D. Feiner i P. Vila.

Cavall Bernat (Montserrat), Via G.A.M., per J. M.ª Roset i Bassas.

ESPELEOLOGIA

Avenc de Castellsapera, per R. Bassas, J. Vila, J. Vila i M. Campos.

Avenc de la Coma d'en Vila per M. Sánchez i S. Campos.

Excursiones

Llinàs, Sant Pere de Grau d'Escales, Rial de Busa, Les Cases, Santuari de Lord, Sant Llorenç de Morunys, per Garcia, Solé, Garriga i Planchat.

Núria, Nou Creus, Estanys de Carança, ascensió al Racó Petit per la cresta i paret N.O., per D. Feiner, J. Fabrés i Sra.

Excursió a la regió de Sant Maurici-Ratera (Pallars) amb ascensió a l'Encantat Sur per la cara Nord, per Garriga, Masip i Planchat.

Excursió al refugi de Wallon i ascensions al pic occidental del Aretille per la paret N., pic de Cambales i la Gran Fache, per Elies Soriguera i Joan Altisen.

Sallent de Gállego, Panticosa, Ordesa, Goritz, Mont Perdut, Ordesa, Benasque, per J. Miralda i Sra. i F. Torres Querol i Sra.

Benasque La Renclusa, Aneto, Benasque, per F. Torres Querol i Sra.

Excursió a les Agulles de Montserrat: Secció Jovenil.

Excursió a Carança i descens per la vall de Fresser fins a Ribes: Secció Jovenil.

Excursió a Aiguafreda i Tagamanent, per Secció Jovenil.

Campament a Vidrà amb excursions al Puigsacalm, Ciuret, amb 18 components de la Secció Jovenil.

Excursió travessa Sant Llorenç, Gallifa, per Secció Jovenil.

Acampada a la Font de l'Olla i excursió travessa fins a Manresa per Secció Jovenil.

Acampada inauguració de curs a la font de l'Hospici, per Secció Jovenil.

Seo d'Urgell, St. Joan Fumat, Asnurri, Civís, Coll D'Ares, Refugio «Saloria» (F.E.M.), Pic de Saloria, Torre de Cabús, Pic de Basera, Pic de Saturia, Pic de L'Abella, Pic del Port Negre, Pic de Sanfons, Comapedrosa, Pic de Baiau, Pic de Roca Tre vessada, Refugi «Vallferrera» (F.E.M.) Sotllo, Pic D'Estats, Montcalm i Areo, per J. Sánchez i J. Monroig del C.M.T.

Rias bajas de Galicia. — Vigo, Bayona-Gondomar, Cabo Silleiro, Santa María de Oya, La Guardia, Desembocadura Río Miño, Monte Santa Tecla, Tuy, Valença do Minho (Portugal), Porriño, Ría de Vigo, Cangas, Pontevedra, Sangenjo, El Grove, Isla de La Toja, Cambados, Carril, Isla de Cortejada, Villagarcía de Arosa, Santiago y La Coruña, por R. Caballé, N. Salas. J. Monroig y J. Sánchez.

DECORACIÓN

ELLSA

Nicolás Talló, 65

Teléfs. 3624 - 4341

ESQUIS

ALTIMIRA

ACCESORIOS y REPARACIONES DE TODAS CLASES - SERVICIO DE ALQUILER,
PUPILAJE y LACAJE - SURTIDO DE ESQUIS ECONOMICOS, POR ENCARGO

VENTA DE MATERIAL ATTENHOFER
ESQUIS - BASTONES - FIJACIONES

Ctra. Moncada, 59 - Teléfono 5076

TARRASA

DEPORTES ALPINOS

Les ofrece el mejor material a los precios más asequibles en

MONTAÑA, CAMPING, ESQUI, TENIS Y HOCKEY

CONSULTE PRECIOS

Rutlla, 31 - Tel. 4069 - TARRASA

FOTOS

f r a n c i n o

Plaza España, 13

Teléfono 2833

TARRASA